

ΑΠΟ ΤΗΝ «ΠΑΛΙΑ ΑΘΗΝΑ»

ΣΤΟΝ Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ

ΣΤΗΝ ΠΕΝΤΕΛΗ

Εΐταν ἐκεῖ μιὰ φιλλουριά, δυὸ λεῦκες, μιὰ σπηλιά
καὶ μιὰ φωλιά ἀπ' ἀηδόνια,
Κ' ἓνα κοντίτο σκέπαστο, καὶ μιὰ ἀμπολή παλιά
μὲ μούσκλια καὶ γλυφόνια.

Εΐταν κ' ἓνας νερόμυλος. Καὶ στὴ νεροσυρμὴ
χίλιων πουλιῶν κελάδι :
Παῖζαν καὶ τὰ λαλούμενα. Κ' οἱ πόθοι κ' οἱ καημοὶ
στὸ κάθε δεντροκλάδι.

Καὶ τὸ βραδάκι ὡς ἀναφτεν ἀκράταγος, κρυφὸς
καημὸς στὰ τόσα ταίρια
στὴ στέρνα πέτρες ρήχνανε, νὰ σβεῖ κι' αὐτὸ τὸ φῶς
ποῦ ἀντίφεγγαν τ' ἀστέρια.

Σὲ λίγο πιά δὲν ἤξαιρες μέσα στὴ σιγαλιά
ποῦ κλεινε ὁ καλαμιώνας
ἀν' εἶταν ὅ,τι ἀκούγονταν—λιγώματα... φωλιά...
γιὰ ἀχὸς νεροχελώνας.

Εΐταν ἐκεῖ μιὰ φιλλουριά, δυὸ λεῦκες, μιὰ σπηλιά
καὶ μιὰ φωλιά ἀπ' ἀηδόνια,
Κ' εἶτανε καὶ μιὰ συντροφιὰ στὰ χρόνια τὰ παλιά,
στὰ περασμένα χρόνια.

Καὶ σβῆσαν ὅλα κ' ἔφυγαν σὰν κἀτι πλανερὸ
σὰν ἦσκιος καὶ σὰν ψέμα,
σὰν τῆς Πεντέλης τὸ γοργὸ καὶ γάρφαρο νερὸ
ποῦ κἀει τὸ ρέμα—ρέμα.

ΕΝΑ ΣΠΙΤΑΚΙ

Δέν έχει καμιά δόξα, οὐτ' ιστορία !
Γέρνει μικρὸ χαμῶϊ καὶ ταπεινὸ,
Λιοπύρρα, καὶ βροχές, βοριάδες, κρύα !
Τὰ δέχτηκε ὅλα... δίχως ιστορία.
Γι' αὐτὸ, καὶ σὰν περῶν, τὸ προσκυνῶ !

Θὰ σκέπασε κι' αὐτὸ λίγη εὐτυχία
γέλια... δυὸ τρεῖς χαρὲς... πίκρα πολλή...
ἀγάπης λόγια... θάνατου ἀγωνία.
Σιγοπεθαίνει δίχως ιστορία
μέσα στὴ γνώριμή του τὴν αὐλή.

Γύρω του ἕνας κισσὸς, πλατὶ μιὰ γαζία
κ' ἕνα κυπαρισσάκι λιγιστό.
Στὴν κόχη του μιὰ εἰκόνα : Παναγία.
Κι αὐτὴ—λές κ' εἶταν ὅλη του ἡ Ἱστορία—
Κι αὐτὴ, μὲ τὸ καντήλι τῆς σβηστό.

Τ' ΑΗ ΓΙΑΝΝΙΟΥ ΤΟΥ ΡΙΖΙΚΑΡΗ

Γαρουφαλᾶκι ἐκρέμασε, στ' αὐτί του, κρεμαζί.
Κ' ἡ γειτονιά σηκώθη στὸ ποδάρι.
Κάνε στὸν ὕπνο, αὐτὸν νὰ δῶ : τάχα πῶς πάω μαζί
Γιάννη μου : Ἄη Γιάννη Ριζικάρη !

Ἄμλλητο ἔπιασα νεράκι ἀπ' τὸ βαθὺ πηγάδι
τὴ νύχτα ὀλομεσις τοῦ δρόμου.
Μὲ μαύρη μπόλια ἐσκέπασα τὴ μπρούτζινὴ μας κἀδη
καὶ ρήχνω τὸ μονόπετρό μου !

Ἡλιος δὲν τῶσιδε : Τὰ στοιχειὰ ξωθιὰς ἦρθαν κοντὰ
Λάμιες... μιλῆσαμεν ἀντάμα
μεσονυχτεῖς. Κι ὦρα νὰ πάω νὰ γείρω στὸν ὄντα
καὶ καρτερῶ τ' ἄγιο σου θάμα !

Γαρουφαλάκι έκρέμασε. Κι' όλο περνά από δω
 Κ' οι νιές, ποιά να τον πρωτοπάρει.
 Κάλλιο τέτιο ξημέρωμα ποτές μου να μη δώ
 Γιάννη μου : "Αη Γιάννη Ριζικάρη !

ΜΙΑ ΑΥΛΗ

Μιά αΐλή "μικρή, και μιὰ κληματαριά.
 Κάτου, ένα συντριβάνι και μιὰ στέρνα.
 Κι ανάμεσα απ' τις φυλλωσιές, άρια
 Μεσημεριάτης ήλιος κρυφοπέργα.

Κερ' λαμπάδα' δλόλιγγη ψηλή !
 Κλει κρίνους στο κρινόχερσ, μπουκέτο.
 Καί στής κλεξίδας τὸ στριφτό μαλλι
 "Ηλιος κλεφτόπαιζε, κ' έχρυσωνέ το.

Δέ λέω : τόσο για μιὰ σταλαγματιά
 Που παίζοντας, με ράντισε ή πονήρω...
 "Όσο για μιὰ γλυκειά κρυφή ματιά
 Που τὸ νερό αντελάρισε τριγύρω....

Που τὸ νερό καθρέφτισε για με
 Κ' έτσι βαθειά μες στην καρδιά την πήρα
 Μαζί με τού ήλιου τὰ παιχνίδια ὀϊμέ
 Και τῆς καλιᾶς αΐλης τὰ τόσα μῦρα !

N. ΠΕΤΙΜΕΖΑΣ-ΑΔΥΡΑΣ

ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΗ

Ευλογημένο, ευλογημένο νάν' τ'άστ'ερί
 που τέτοια ροδαυγή στη νύχτα μου έχει φέρει !

Ευλογημένη ή καλοσύνη που ανασταίνει
 τέτοιον καινούργιο Μάη, ενώ ὁ χειμώνας μπαίνει !

Ευλογημένοι οι πόνοι μου, κι ευλογημένα
 τὰ βράσανά μου, που μ' έτοιμάζαν για Σένα !